

[Ib Thyregod.]

forslaget, men jeg tror, at efterhånden som lovreglerne kommer til at virke, vil disse kunne accepteres fra de forskellige sider som et bedre og mere ligeligt grundlag for parterne og dermed også bringe en afslutning på den gamle strid om dette spørgsmål, hvilket jo også for brugsforeningerne må være noget meget væsentligt.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at sige, at jeg naturligvis har den allerstørste respekt for det arbejde, der udføres inden for brugsforeninger og inden for andelsvirksomheder i det hele taget. Jeg har nær tilknytning til det bl. a. gennem højskoler, hvor jeg ser, hvorledes elever fra udviklingslandene i høj grad har behov for at lære den danske andelsbevægelse at kende. Også ud fra dette synspunkt er jeg glad for, at det nu er lykkedes at finde en afslutning på dette spørgsmål, som nødigt skulle give anledning til yderligere debat.

Jeg har forstået, at alle partier i udvalget tilslutter sig de forslag, som nu foreligger. Derimod er der jo et konservativt mindretal, som vel ikke opretholder sine egne tidligere forslag, men som, idet man udtaler, at man agter at stemme for de her foreliggende forslag, alligevel kritiserer dem, idet man siger, at de ikke er tilstrækkelig omfattende.

Jeg har allerede redegjort for mine synspunkter vedrørende dette spørgsmål. Også det konservative forslag har jo sine undtagelser, idet man undtager mejerier og slagterier. Jeg mener derfor ikke, det skulle være mere konsekvent end venstres forslag. Jeg har forstået på den konservative mindretalsudtalelse, at man for så vidt er enig i, at venstres forslag løser problemerne vedrørende brugsforeningerne og den private handel, men blot mener, at det ikke er tilstrækkelig omfattende. Jeg mener, som jeg tidligere har fremhævet, at den sondring, vi har foretaget, er rationel, og jeg mener, at det problem, som her foreligger for udvalget, er løst gennem de forslag, der foreligger. Jeg er i høj grad tilfreds med, at det er lykkedes at opnå disse resultater gennem de forhandlinger, der her har fundet sted, og jeg kan derfor på mit partis vegne anbefale samtlige forslag her ved anden behandling.

Fanger: Da vi i 1959 gennemarbejdede loven om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v., hvorunder hører kooperationsbeskatningen, fik vi ikke denne ændret samtidig med den lov, vi fik gennemført i 1960 om beskatningen af aktieselskaber.

Siden da har det stået på dagsordenen at få denne beskatning ført à jour. Det konservative folkeparti har gang på gang fremsat lovforslag, som ville stille kooperationen skattemæssigt lige med de øvrige erhverv. Nærmest ved, at det lykkedes, var vi sidste forår, da den daværende finansminister kom med ændringsforslag til vort lovforslag, idet han og den socialdemokratiske gruppe fandt, at vort forslag var logisk i modsætning til venstres forslag, som fortsat ville beskatte produktions- og indkøbsforeninger efter en fiktiv indkomst beregnet efter formuen.

Da imidlertid finansministeren efter sammenbruddet af forligsforhandlingerne om nye skatter forlangte, at oppositionen skulle samarbejde om ét forslag, og da venstre kun ville forhandle om sit eget forslag, gik vi med til nærmere at undersøge venstres forslag. Det skete sidste sommer, men det viste sig, at venstres forslag ikke alene var en halv løsning, men at det yderligere ville være vanskeligt at administrere, idet der ville kunne opstå tvivlsspørgsmål om, hvorvidt en virksomhed skal beskattes efter det ene eller det andet system. Nu har imidlertid socialdemokratiet accepteret venstres forslag, og det er derfor dette partis ansvar, at vi ikke får en endelig løsning på dette problem. Vi forbeholder os fremefter fortsat at virke for vor løsning af problemet som en rationel løsning.

Derimod må vi med tilfredshed hilse, at finansministeren har lovet til efteråret at komme med et lovforslag, som tillader aktieselskaber og kooperative selskaber at slutte sig sammen, uden at det får skattemæssige konsekvenser, således som det allerede i stort omfang er sket med banker. I et dynamisk samfund som vort vil der i stort omfang være brug for sådanne sammenlutninger, der kan danne basis for en strukturrationalisering, og som ofte vil være en nødvendighed for, at virksomhederne kan klare sig over for store udenlandske koncerner.